

**ARISTOKRATKA
A VLNA
ZLOČINNOSTI
NA ZÁMKU
KOSTKA**

– EVŽEN BOČEK –

DRUHÉ MĚSTO

ARISTOKRATKA
A VLNA ZLOČINNOSTI NA ZÁMKU KOSTKA

– EVŽEN BOČEK –

**ARISTOKRATKA
A VLNA
ZLOČINNOSTI
NA ZÁMKU
KOSTKA**

– EVŽEN BOČEK –

DRUHÉ MĚSTO / BRNO 2018

© Evžen Boček, 2018

© Druhé město – Martin Reiner, 2018

ISBN 978-80-7227-410-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7227-813-8 (e-kniha)

Popsané situace se skutečně staly. Různým lidem, na různých místech a v různém čase — pochopitelně.

Jmenuji se Marie Kostková z Kostky. V rodové historii jsem v pořadí třetí.

Marii I. pochovali v roce 1450 do rodinné hrobky, aniž se přesvědčili, že je dostatečně mrtvá. Když o pár let později hrobku otevřeli, seděla na schodech. Od té doby jsme pohřbíváni v zatlučených rakvích.

Zatlučená je i rakev Marie II., která při jednom z pokusů o výrobu kamene mudrců vynalezla zřejmě dynamit. Do rakve zatloukli pouze část jejího šatníku a paruku, protože tělo zmizelo spolu s věží, kde měla laboratoř.

Obě jsou naše strašidla. Ani jedna se nedožila dvaceti. Mně je devatenáct.

Když nepočítám desítky levobočků, jež během svého misijního působení v rovníkové Africe zplodil Karel Václav, jsem jediný příslušník rodu, narozený mimo evropský kontinent. Narodila jsem se v New Yorku. Byla

jsem Američanka. Pro ostatní Američany jsem byla Mary Kostka.

Můj otec byl taky Američan. Chtěl být nenápadným učitelem literatury, kterým taky byl.

Kolegové a studenti mu říkali Franku. Nikdo z nich neměl ani ponětí, že je český aristokrat. Nikdo z nich neměl ponětí ani o tom, že existují nějaké Čechy.

Dnes jsme pochopitelně oba Češi. Můj otec je František Antonín Kostka z Kostky, ochránce Božího hrobu, člen řádu maltézských rytířů a patron kostela Nanebevzetí Panny Marie v Kostce.

Přestože používání šlechtických titulů bylo v Čechách zakázáno už v roce 1919, všichni mu říkají pane hrabě. Franku mu říká jedině moje matka. Matka je pořád Američanka. Jmenuje se Vivien.

Kostka je naše rodové sídlo. Původně to byl hrad, který ve třináctém století postavil rytíř Mikuláš Kostka a nazval ho Kostka. Od té doby jsme Kostkové z Kostky.

Dva měsíce po dokončení dobyli Kostku rytíři z řádu německých rytířů. Potom už dobyl Kostku v podstatě každý, kdo šel zrovna kolem.

V osmnáctém století moji předkové Kostku přestavěli na barokní zámek. Z hradu se zachovaly jenom katakomby a hrobka.

O Kostku jsme pětkrát přišli a pětkrát jsme ji dostali zpátky. Poprvé nám ji zabavil řád německých rytířů. Podruhé husité. Potřetí Ferdinand II. Habsburský, který ji daroval řádu německých rytířů. Počtvrté nám Kostku zabavil Adolf Hitler, který ji daroval Heinrichu Himmlerovi, který ji daroval SS.

Popáté nám Kostku pochopitelně zabavili komunisté v roce 1948.

V roce 1996 jsme Kostku dostali popáté zpátky.

31. 8., 22.45

Milý Maxi,

protože si nejsem jistá, kolik — jestli vůbec něco — si z dnešního odpoledne budeš pamatovat, oznamuji Ti, žes mě požádal o ruku. Stalo se pár minut po mém příjezdu do vaší (schwarzenberské) hájovny. Popravdě řečeno, když ses přede mnou vrhl na kolena, myslela jsem si, že Tě postihla nějaká kloubní křeč. Pro jistotu uvádím, že jsem řekla ANO, ačkoliv se zřejmě shodneme, že to mohlo počkat, až se vyléčíš z té boreliózy.

Tvoje rozpálené tváře a lesknoucí se oči bohužel nebyly příznakem vzrušení, jak jsem se zprvu domnívala,

*ale vysoké horečky. V dějinách našeho rodu budu nejspíš jediná, která musela po žádosti o ruku zvednout svého nastávajícího z pokleku. Následně jsem Tě do-
vlekla na starý otoman, jelikož se Ti točila hlava a slabostí podklesávala kolena.*

Podle mého názoru to mělo být obráceně.

Nicméně pořád lepší než Johana Kostková, která bezprostředně po žádosti o ruku musela se svým novopečeným snoubencem ládovat kanóny, protože Kostku napadl řád německých rytířů. Musely to být vzrušující zásnuby.

Do deníku si ten den zapsala: Odpráskli jsme jich devatenáct. Po dobytí Kostky ještě německým rytířům pokousala jejich velmistra. Jestli měl na sobě brnění, tak musela mít chrup jak tyranosaurus.

Ale to jsem odbočila.

Tento dopis Ti píšu na chodbě před jednotkou intenzivní péče, kam jsem Tě odvezla poté, co přestaly fungovat studené obklady a Ty jsi začal blouznit, že Tě pronásledují srnky.

Když pominu osobní setkání s Hillary Clintonovou, byla cesta do nemocnice nejhorším zážitkem v mém životě.

Jako rodilá Newyorčanka se stěží dokážu v lese orientovat za denního světla, natož v noci. Zabloudila jsem už pár metrů za hájovnou. Šílela jsem strachy.

S ohledem na desítky zhlédnutých hororů jsem každou chvíli očekávala chlápka v gumovém plášti, který nám do kapoty zasekne hák, útok vlkodlaka nebo holčičku v noční košili s břitvou v ruce. Po nárazu do něčeho, co potom odešlo, nám přestal svítit pravý reflektor. Ještě teď bych byla ochotná přísahat, že to byl trpaslík. Pokud Tě tedy bude po probuzení bolet hlava, tak je to z toho třísknutí o přední sklo. Trochu naprasklo. Mně zase nafackoval airbag. Pak už jsem pro jistotu jela s rukou na klaksonu. I tak nám každou chvíli něco chodilo po střeše.

Po hodině už jsem nevěřila, že se z toho lesa dostaneme živí. Úplně jasně jsem viděla titulek v Blesku: Místo hříbků objevil šokovaný houbař dvě ohlodané kostry.

Zachránil nás knížecí hajný. Považoval nás za pytláky, takže moje vysvětlování probíhalo s rukama nad hlavou před namířenou brokovnicí. (Otázka: V Čechách se při pytláčení troubí?)

Než si k nám nasedl do auta, vystřelil po čemsi do tmy a spokojeně řekl: „Máš dost.“ Snad tam nebyl člověk.

a zaskřehotá: „Nic než prrávo, krreténe.“ Pochopila jsem, že jde o zpodobení schwarzenberského erbu a rodového hesla — až na toho kreténa, předpokládám.

Já bych z takových pendlovek dostala zápal mozkových blan.

Před pár dny jsem v Blesku četla o incidentu s tureckým velvyslancem, který prý měl po prohlídce Orlíku křičet na nádvoří, že „to tady nechá vybombardovat“. Blesk neví, co mu kdo udělal. Já myslím, že mu knížecí hodiny „zakukaly“ spršku krreténů.

Jak vám vlastně kníže zdůvodnil přestěhování toho krámu z Orlíku na hájovnu? Ono je to koneckonců jedno — hlavně když nám je nebude chtít vnutit jako svatební dar.

Pokud nějaká svatba bude, že?

Nejdřív si musíme ujasnit, jestli jsi nejednal v pomínutí smyslů. Takže až si přečteš tento dopis, dej mi prosím vědět, jak se věci mají. A nemusíš se obávat — já to zatím nikde rozhlašovat nebudu. Upřímně řečeno — stejně by to nikoho nezajímalo. Nikoho by nezajímalo, ani kdyby Michael Jackson požádal o ruku tu svoji olezlou opici (nemyslím Elizabeth Taylorovou).

Ty to asi nevíš (jako nejspíš jediný člověk na planetě), ale dnes ráno zemřela princezna Diana. Zabíla se v autě

v nějakém pařížském tunelu. Cestou na hájovnu jsem střídavě poslouchala těch pět rozhlasových stanic na našem autorádiu a nabyla jsem dojmu, že se blíží konec světa. Uřvané ženy všech věkových kategorií houfně telefonovaly do studií a zahlcovaly éter svým zoufalstvím.

Dost jich tvrdilo, že neví, jak budou bez Diany žít. Nezasvěcený člověk by si mohl myslet, že na zeměkouli vyhasl zdroj vší energie. Když nějaká zdrcená posluchačka kvílela do rádia, že její život už nebude jako dřív, bylo slyšet mužský hlas (zřejmě manžel): „Ale ty řízky bys ještě dodělat mohla. Děcka už mají hlad jak herci.“ Ostatně zdravotní sestra, která Ti zaváděla infuzi, trefila žílu až na několikátý pokus, protože přes slzy nic neviděla.

A raději ani nemyslím na svoji matku. Vlastně se bojím, jestli ji po návratu na Kostku najdu živou. No, do Dianina pohřbu snad vydrží, zvláště když se po hrsti prozaců začala utěšovat, že lady Di svoji smrt možná jenom fingovala, aby měla pokoj od královny, a v této chvíli se už přejídá na nějakém neznámém ostrově s Elvisem Presleym.

Náš zahradník to ovšem má už nejspíš za sebou. Ještě než jsem odjela, oholil se, vzal si prozac, na krk si pověsil cedulku Nepitvat! a šel si odevzdaně lehnout do

hrobky. Zítřka se totiž dožívá na den přesně věku, v němž měl jeho otec první mozkovou mrtvici, epileptický záchvat a ledvinovou koliku. Pan Spock očekává totéž a navrch ještě infarkt, protože má prý hrudník v jednom ohni.

Tak jestli mu to klapne, můžeš k nám jít dělat zahradníka.

A když už mluvím o Kostce — skutečnou starost mi dělá Josef. Od půlnoci ho nikdo neviděl. Ne že by mně chyběl, ale má na sobě uniformu Heinricha Himmlera a je po včerejšku zřejmě ještě opilý. Jestli se motá někde po okolí a vykřikuje, že „vychcaní Češi budou přesídlení za Ural“, tak asi budeme mít problémy.

Abys tomu rozuměl — Josef nevzplanul láskou k nacismu, jenom se ztotožnil se svojí rolí v historické revui, kterou jsme včera pořádali pro návštěvníky. Ostatně psala jsem Ti o tom v předchozím dopise.

Tak počkat! Teď jsem si uvědomila, že pořád leží na mém nočním stolku.

Takže alespoň ve stručnosti, abys věděl, co jsme zase — Josefovými slovy — vyoslili. Milada vymyslela na poslední prázdninový víkend historický spektakl na oškubání návštěvníků. Chtěla pozvat nějaké herce a transvestity, ale já jsem to kvůli finančním nárokům „uměl-

ců“ zamítla. Skončilo to tím, že do objednané uniformy říšského reichsführera Heinricha Himmlera se oblékl Josef (nalepil si i vypelichaný knírek), do svatebních šatů Helenky Vondráčkové se navlékla Milada a matka se pochopitelně vtělila do princezny Diany. Nevím, jak je to možné, ale všichni tři byli od svých originálů téměř k nerozeznání. Milada zpívala Sladké mámení, Josef nadával návštěvníkům do podřadné rasy a matka si stěžovala na královnu. Pan Spock hrál na klavír ty svoje písničky o chorobách a tetička Nora nejenom že věštila z karet, ale vyvolávala i duchy. Lidi řvali nadšením a platili.

Vydělali jsme přes dvě stě tisíc! Třeba účast na spiritistické seanci tetičky Nory stála tisícovku a pořád tam byla fronta. Chápeš to? Vyhodit tolik peněz za posezení u kulatého stolu, který občas zavrzal, což měla být komunikace se záhrobím.

Jako katolička jsem se toho samozřejmě neúčastnila (podle katechismu jde o smrtelný hřích, jak jistě víš), ale kde jinde se dá vydělat tolik peněz?

Moje šílená guvernánka strašila v katakombách. Ani se nemusela maskovat. Díky novému stylu (černý přeliv, černé líčení, černý lak na nehty, černé kožené oblečení) vypadala, jako by proplavala asfaltem. Myslím,

že dost děcek se bude z toho zážitku v noci počurávat (některé to mimochodem udělaly přímo na místě).

Otec stál u krbu, vyprávěl historku o komorné, která ukradla stříbrnou lžičku, a výčitky svědomí ji dohnaly k sebevraždě. Nakonec se zlým úsměškem vždycky prohlásil, že „na každého dacana jednou dojde“, a spustil oběšenou figurínu.

Paní Tichá prodávala pečené prase a ořechovku.

Já jsem vybírala peníze.

*Po odchodu posledního návštěvníka si všichni účinkující udělali večírek. Když jsem je byla rozehnat, zpíval Himmler s Helenkou Vondráčkovou, že Svět je nádher-
ný, růžový, béžový.*

*To bylo včera. Dnes měla být repríza, ale kvůli úmrtí princezny jsme ji odvolali. Sice jsme přišli o hodně peněz, ale rozjančená estráda nepřipadala v úvahu. Bez-
tak by neměl kdo účinkovat.*

Ženská část souboru usedavě naříkala (přiznávám, že jsem si taky trochu brekla) a pánové dílem umírali v hrobce, dílem chrápali (otec) a dílem byli nezvěstní.

*Když zabral prozac a matka dokvílela, začala orga-
nizovat tryznu (jakkoliv si opravdu myslí, že Diana žije). Na hlavní bránu jsem na její příkaz umístila
oznámení:*

DNES ZEMŘELA PRINCEZNA DIANA.
Z PIETNÍCH DŮVODŮ SE PROHLÍDKY
NEKONAJÍ.
PAMÁTKU MILOVANÉ LADY DI MŮŽETE
UCTÍT V ZÁMECKÉ KAPLI MODLITBOU
NEBO TICHOU VZPOMÍNKOU.

Do kaple matka přinesla fotografii princezny Diany s černou stuhou a postavila ji na oltář. Následně s Miladou (stále ve svatebních šatech Helenky Vondráčkové) vysmýkaly ze zákristie dubový stůl a daly na něj kondolenční knihu.

Pak jsme z oken v druhém patře vyvěsily dlouhé černé prapory, které podle paní Tiché byly poprvé a naposledy použity, když umřel sovětský komunistický vůdce Stalin.

Mimochodem — strašně smrdí. (Ty prapory, pochopitelně, Stalin už asi ne.)

Do smutku se zahalily i naše blbé dogy. Matka rozstříhala jeden z praporů a ovázala jim krky. Žal a prozac jí zřejmě zatemnily rozum, protože po našich psech chtěla, aby před kaplí drželi čestnou stráž. Kdyby je zalila do betonu, tak možná. Ti blbci nevydrží na jednom místě ani tři vteřiny, nemluvě o tom, že si svoji smuteční

výzdobu začali navzájem trhat a Olinovi se podařilo přetáhnout Ladovi ten černý hadr přes hlavu tak, že vypadal jak Batman. Odvedla jsem je do otcova pokoje a dala jim na hraní stoh návštěvnických papučí.

Otec pořád spal. Škoda že jsem nemohla být u toho, když v kocovině otevřel oči a uviděl netopýřího psa.

V devět hodin začali chodit návštěvníci. Muži se po přečtení cedule na bráně většinou otočili, ale ženy si zaslzely v kapli a napsaly vzkaz do kondolenční knihy.

Havraní žena Deniska všechno natáčela na videokameru. Záznam ze smuteční „slavnosti“ spolu s kondolenční knihou chce matka poslat expres do Buckinghamského paláce. Nevím, co si od toho slibuje. Asi volnou vstupenku na (fingovaný) Dianin pohřeb.

Hodinu po poledni si matka vzala další prozac a usnula v křesle v loveckém salónu komtesy Dory. Zakryla jsem ji kožešinou z ledního medvěda.

Ani Milada nezvládla dojít do svého pokoje, natož se odstrojit ze svatebních šatů Helenky Vondráčkové. Sválila se do obrovské postele hraběnky Antonie. S roztaženými nohama a rukama vypadala jak nevěsta, kterou někdo vyhodil z okna.

Paní Tichá, která od rána tlumila svůj žal ořechovkou (upřímně řečeno, ona by nasávala tak jako tak),